

30 THÁNG 4 – HÃY BIẾN ĐAU THƯƠNG THÀNH DŨNG KHÍ

Ngô Viết Quyền

30/4/1975 là ngày tàn của một cuộc chiến giữa “*thiện lương*” và “*tàn ác*”, tính đến nay đã tròn 49 năm. Ngày này cần được khẳng định rõ ràng là Ngày Quốc Hận và không có một danh từ nào khác được chấp nhận bởi người Việt Nam đang bị nạn Cộng Sản trên toàn thế giới. Nói khác đi, điều này là “*bất khả tư nghĩ*”. Là người Việt được sinh sống tại miền nam Việt Nam tự do, dân chủ đang trên đà tiến triển thịnh vượng và sẽ có cơ hội phú cường...Do vậy, chúng tôi không thể sống dưới chế độ xã hội cộng sản, bằng mọi giá chúng tôi phải rời bỏ quê hương, tìm trú xứ thích hợp để sinh sống và mưu cầu hạnh phúc. Chúng tôi cố gắng không buông thả cuộc đời nổi trôi theo dòng sông sinh mệnh như an bài, nhưng cảnh ngộ nghiệt ngã đã khiến cho chúng tôi phải đành phó thác cho may ít, rủi nhiều trên những con thuyền mong manh vượt đại dương...May thay, chúng tôi đã tới được bến bờ tự do.

Nay lại thêm một lần Tưởng Niệm 30 Tháng 4 có biết bao nhiêu ân tình với người thân còn kẹt lại trong nước, với bạn bè, thân hữu gần xa nơi xứ lạ quê người...Xin hãy kêu gọi nhau tất cả chúng ta hôm nay phải nhất quyết “*biến đau thương thành dũng khí*” với sức mạnh tinh thần và thể chất cùng với tài lực, trí huệ của từng người phục hợp lại, thẳng thắn gạt ra ngoài mọi bất đồng và tuyệt đối tránh không để cho bất kỳ sự bất hòa nào có thể cản trở sự chung tay tranh đấu trong thời điểm thuận lợi, khi bọn chóp bu đảng Cộng Sản Bắc Việt đang thanh toán, giết hại, tróc nã nhau để giành quyền, lợi, vị ở thế khốc liệt.

Có nhiều người vẫn còn làm lạc hoặc cố tình làm lạc, họ tự nghĩ gần nửa thế kỷ sắp qua rồi, một nửa đời người chứ đâu phải mới hôm qua và nên quên đi chuyện cũ, để hướng đến tương lai. Thực ra, họ đang tự nguyện biện hoặc cố giả vờ như không biết mình đang nói cái gì, theo lệnh của ai và còn làm tưởng tai hại rằng người nghe cũng không biết gì! Trái lại, muốn chuẩn bị tương lai, chúng ta phải biết ôn lại quá khứ. Người xưa đã từng nhắc nhở “*ôn cố nhi tri tân*”. Cộng đồng người Việt tại hải ngoại, nếu như không biết suy niệm quá khứ; thì sẽ không biết mình là ai, lạc lõng đến tội nghiệp giữa dòng đời linh lạc...Thế hệ trẻ Việt Nam sanh ra và lớn lên ở đất nước tự do dân chủ và nhân quyền sẵn có này sẽ không biết phải đi theo lối nào! Nếu không có quá khứ, sẽ không có hiện tại, và cũng sẽ không có tương lai nào nữa. Ôn lại quá khứ, rút tỉa những kinh nghiệm xương máu, đầy những đau thương và uất nghẹn; để tìm lối đi cho chính mình và cho các thế hệ tiếp nối mai sau. Người Việt bị nạn cộng sản ở khắp nơi trên toàn thế giới phải giữ cho bằng được mối giây liên hệ thông qua tinh thần đạo đức, phát nghị và xiển dương chính nghĩa quốc gia, suy niệm nhân luân, gìn giữ cương thường...mà lớp người Việt thuộc thế hệ tiên phong tại hải ngoại chúng ta vẫn còn tồn tại, sống còn, tiếp nối và phát huy ý hướng lương thiện đến các thế hệ truyền thừa của chúng ta càng thêm tốt đẹp về sau này. Chúng ta hãy bền chí, vững lòng với ý hướng hồn nước linh thiêng của giống nòi Âu-Lạc thấm thấu vào trong tâm hồn. “*Gió mưa hồn cố quốc tí non đòai*”...Vâng, gió mưa là nghĩa bóng của bão bùng, suy rộng ra là khi đất nước gặp cơn biến loạn với nạn tai: nước mất nhà tan, nhưng “*hồn cố quốc*” biểu tượng là lá cờ quốc gia nền vàng ba sọc đỏ. Đây chính là hồn thiêng sông núi của tổ quốc Việt Nam vẫn được người Việt mang theo ra “*tít non đòai*” đến tận khắp mọi vùng miền ở hải ngoại, là mãi tận phương trời phía Tây. Người Việt bị nạn còn luôn gìn giữ với niềm tin vào chánh nghĩa quốc gia sớm muộn gì cũng sẽ chiến thắng kẻ hung tàn cộng sản. Rồi sẽ làm nảy sanh ra thành tình yêu nước nồng nàn, mọi người dân đều sẽ chấp nhận hy sinh, dâng hiến tất cả các khí tài cho tổ quốc Việt Nam yêu

dấu. Bởi vì yêu nước là một ý niệm khơi động từ tiềm thức đi theo tiến trình đã định vị sẵn; rồi dấy lên thành ý thức. Sau đó, từ tự tưởng, sự suy niệm mới bước sang hành động cụ thể. Chưa hết! Nó còn cần có chiếc cầu ngôn ngữ giao thông nữa. Làm sao nói cho bằng hữu chịu đi theo chấp nhận đồng lao cộng khổ, nói rộng ra trong đám đông; thì dân nghe, dân tin tưởng, yểm trợ, che giấu cho khi biến loạn, lúc lâm nạn. Do đó, yêu nước không phải chỉ để cất dấu ngấm ngầm trong lòng, nhưng cũng không thể hiển lộ phô bày bằng đầu môi, chót lưỡi với những câu xảo ngữ điển hình như: “Hoan hô Việt Nam Cộng Hòa, đã đảo cộng sản bán nước, hèn với giặc, ác với dân”... Những hành động như thế này cũng cần có, nhưng chưa phải là yêu nước với tất cả chân tình và tận hiến, chấp nhận mọi hy sinh dâng hiến Thân - Tâm - Ý và phải sẵn sàng hy sinh với một ý thức cao độ của một con người miễn tiện. Ngay cả phải hy sinh mạng sống của riêng mình cho đại cuộc, cũng không hề biểu lộ một nét cau mày e ngại, chứ đừng nói tới từ nan. Chính vì chỉ có gian nan, nhiều thử thách mới chứng thực được tâm sức và trí tuệ của người tuấn kiệt biết lãnh đạo quần hùng, vung gươm đại soái, dương cao ngọn cờ đại nghĩa: “Cứu quốc - Tồn chủng”. Chỉ nhằm một mục đích duy nhất là “đại triển hồng đồ.” Theo sát thời cơ, nắm bắt cấp thời trong khi cùng nhau đợi chờ đóa Hoa Huyết nở bung ra; khiến người ta bừng tỉnh giấc miên du... và rồi muôn triệu người dân Việt khắp năm châu cùng rủ nhau lũ lượt kéo về chung lưng xây dựng lại một Việt Nam quang vinh giữa vùng trời đông Á và là cánh tay đại võ trấn ải khu vực Á Châu, đóng phần vự của mình vào nền hòa bình, thịnh vượng chung cho nhân loại.

Tưởng niệm ngày 30/4 là để chúng ta mãi mãi không bao giờ quên hàng nhiều trăm ngàn người Việt đã bỏ mạng nơi rừng thẳm, trên đường vượt biên vùng 3-biên giới, hàng triệu thân xác ngoài biển cả mênh mông, trên những con thuyền rất mong manh chỉ có thể được dùng để đi lại trên sông nước miền Nam hiền hòa. Oái ăm thay, nhưng họ đã ra đi vào giữa lòng biển cả bao la, ngang nhiên thách đố với tử thần đang giơ cao lưỡi hái sắc nhọn, sẵn sàng chụp bắt linh hồn nạn nhân theo cơn sóng bạc đầu ... Đó là quyết tâm, là hùng chí để có được một đời sống tự do theo đúng ước mơ nhỏ bé của con người.

Người Việt có phong tục rất hay và đáng trân quý là cúng giỗ những người xa lìa trần thế; để chúng tỏ linh hồn người đã mất vẫn ở đâu đó, quanh quẩn bên cạnh người thân yêu. Như vậy, người chết không bao giờ thực sự chết. Cho nên, Ngày 30/4 là ngày giỗ của hàng chục triệu gia đình Việt Nam ở trong nước, cũng như ở hải ngoại. Trong khi hàng chục triệu đồng bào đang khóc thương những người chết oan khiên, một cách tức tưởi, chết không nhắm mắt ... Nhà cầm quyền cộng sản Hà Nội tổ chức ngày lễ ăn mừng chiến thắng miền Nam. Thực chất là chiến thắng do sự sắp xếp thỏa thuận trên bàn cờ quốc tế bởi các cường quốc quyết định.

Cộng đồng người Việt hải ngoại chúng ta tưởng niệm ngày 30/4: để nhắc lại cho thế hệ sau ở hải ngoại, và ở trong nước hiểu được những nguyên nhân đã thực sự xảy ra 49 năm trước, khiến cho gia đình ly tán, cho cha mẹ của họ cùng với hàng triệu người đã liều mạng vượt biển, vượt biên. Đành phải chấp nhận ra đi tìm cái sống trong cái chết với niềm hy vọng rất mong manh, đượm vẻ mơ hồ là sẽ trôi dạt đến một nơi nào đó có tự do. Đa số người Việt Nam chưa hề rời làng mạc với lũy tre xanh bao bọc xung quanh, thôn xóm hiền hòa đầy ấp tình người; mà trong ngôn ngữ bình dân hay nói đến là “*bà con cùng thôn, bà con lối xóm*”, về những kỷ niệm nơi chốn đã sinh ra, lớn lên, trưởng thành; cũng như từ trong từng nắm đất trên quê hương Việt Nam yêu dấu; đều có một phần xương thịt của người thân yêu là tổ tiên, ông bà, cha mẹ và thân nhân họ hàng gần xa ... Chính những thân xác thân nhân quá vắng đã làm cho đất đai quê hương thâm tình thêm màu mỡ, tốt tươi cho ruộng đồng bồi dưỡng cho hoa màu đậm chồi, nảy lộc, đơm hoa, kết trái...

Cộng Sản Bắc Việt Nam rất ranh ma chủ trương viết lại lịch sử, đổi trắng thay đen, chúng đã bôi nhọ những người ra đi tìm tự do là: "chạy theo đế quốc Mỹ, ăn cơm thừa, uống sữa cận của bọn tư bản đang giãy chết...". Nhưng chúng rất tích cực "đề xuất phương án" vét tiền của người Việt hải ngoại gởi về cứu giúp thân nhân đang trong hoàn cảnh nghèo khó, đồng thời vô hình chung đã cứu nguy kinh tế, và làm vững mạnh thêm cho nền móng độc tài thống trị của chúng.

Chúng ta tưởng niệm ngày 30/4 là để nhắc lại sự thực về lịch sử trong sáng của người dân miền Nam chỉ là thuần túy tự vệ; kẻ xâm lăng và giết dân, cướp của, thu bán tài nguyên quốc gia để trục lợi, và dâng bán biển đảo, lãnh thổ nước Việt cho Tàu cộng đích thực là chính bọn Việt Gian Cộng Sản Hà Nội. Riêng đám Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam có công "cống rấn" CSBV "cắn gà nhà miền Nam" đồng tội phạm, cần phải bị lên án. "Vietnam War" là trang lịch sử máu lệ của dân tộc và đất nước Việt Nam, trong đó có những cuộc di cư vĩ đại từ miền Bắc vô miền Nam năm 1954 với cả triệu người; rồi lại phải di tản từ "đại lộ kinh hoàng" mùa hè 1972, lại phải vượt tình lộ 7B xuôi về Nam, và sau cùng phải liều chết lao ra biển, vượt biên tìm đường sống sót ... Ôi ...thật là khủng khiếp, và kinh hoàng nhất trong lịch sử loài người trên hành tinh này.

Ngô Viết Quyền

Viết cho ngày 30 tháng 4.

Chuyển Đến: Ngô Minh Hằng – Ngày 10-5-2024

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN ON LINE VỚI HƠN 10200 TÁC PHẨM